

Sygn. akt V CNP 40/07

POSTANOWIENIE

Dnia 12 kwietnia 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie ze skargi E. W.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w W.

z dnia 15 października 2004 r.

w sprawie z wniosku Syndyka masy upadłości PPHU "A." E.W.

i s-ka, spółka jawna w C.

przy uczestnictwie E. W., K. W. i S. W.

o wpis,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 12 kwietnia 2007 r.,

- 1/ odrzuca skargę,**
- 2/ zasądza od skarżącego na rzecz syndyka masy upadłości PPHU "A." E.W. i s-ka, spółka jawna w C. kwotę 600 (sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania w sprawie o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.**

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., prawomocne orzeczenie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, przez którego wydanie została wyrządzona szkoda, może być przedmiotem skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem o tyle tylko, o ile nie była i nie jest możliwa zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków zaskarżenia.

Postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 15 października 2004 r., którego dotyczy skarga E. W., mogło być zmienione lub uchylone w drodze skargi kasacyjnej. Powyższej oceny nie podważa podniesiony przez E. W. fakt odrzucenia skargi kasacyjnej na to postanowienie, wniesionej przez niego i pozostałych uczestników postępowania o wpis do księgi wieczystej. Gdyby bowiem ta skarga kasacyjna została sporządzona bez uchybień uzasadniających jej odrzucenie i była oparta na usprawiedliwionych podstawach kasacyjnych (co do zasadności przytoczonej podstawy kasacyjnej zob. nie tylko powołane w skardze kasacyjnej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., V CSK 159/05, niepubl., ale i wychodzące z odmiennych założeń postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2005 r., III CK 177/04, OSNC 2005, nr 12, poz. 217), mogłaby doprowadzić do zmiany lub uchylenia postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 15 października 2004 r.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy odrzucił skargę E. W. (art. 424⁸ § 2 k.p.c.); podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowiły przepisy art. 98 w związku z art. 108 §1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. oraz § 2 ust. 1 i 2, § 7 pkt 5 oraz §12 ust. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.).